

A Fővárosi Ítéletábra a személyesen eljáró felperes neve (felperes címe) felperesnek - dr. I.rendű alperesi tanácsos által képviselt I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe.) I. rendű alperes és dr. II.rendű alperesi jogtanácsos által képviselt II.rendű alperes neve (II.rendű alperes címe.) II. rendű alperes ellen személyiségi jog megsértésének megállapítása miatt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2017. november 2. napján meghozott 64.P.20.640/2016/28. számú - 31. sorszám alatt kijavított - ítélete ellen a II. rendű alperes részéről 29. sorszám alatt és az I. rendű alperes részéről 30. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit megváltoztatja és a felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a II. rendű alperesnek 100.000 (százezer) forint együttes első- és másodfokú perkölséget.

A le nem rótt 440.000 (négy száznegyvenezer) forint együttes kereseti és fellebbezési illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes 2000 óta a büntetés-végrehajtás hivatásos állományú tagja, 2007-es felállítása óta a másodrendű alperes műveleti osztályának (MO) tagja. ..., aki szintén a II. rendű alperes állományának tagja, 2014. november 11-én értesítette a Központi Nyomozó Főügyészséget, hogy ... a szolgálati idő nyilvántartását több esetben meghamisította, majd amikor ezt a tudomására hozta, megfenyegette őt ... A Központi Nyomozó Főügyészség tájékoztatta ...t, hogy a beadványát a II. rendű alperes parancsnokának továbbította kivizsgálásra.

A II. rendű alperes nyomozó tisztjei ...t 2014. december 11-én meghallgatták, majd 2014. december 19-én szolgálatban való kötelezettségzegés vétsége bűncselekmény gyanúja miatt nyomozást rendelt el a II. rendű alperes. Ugyanakkor a Központi Nyomozó Főügyészség utasította a II. rendű alperest a 2014. október 1-jén szolgálatban lévő MO tagok szolgálati dokumentumainak beszerzésére annak érdekében, hogy milyen szolgálati feladatokat láttak el. Ennek során sor került a felperes által használt ... számú mobiltelefon cellainformációinak beszerzésére is. Eszerint 13 óra 36 perckor a mobiltelefon, a III. számú objektumot elhagyta. A felperes fegyverzeti anyagát 13 óra 8

perckor adta le. A szolgálati napló szerint a felperes 13 és 16 óra között előállítási feladatokat látott el.

A Központi Nyomozó Főügyészség 2015. május 26-án magához vonta az ügyet. Ugyanezen a napon rendelkezett a felperes gyanúsítottkénti kihallgatásáról és különböző iratok beszerzéséről. A felperest 2015. június 3-án hallgatták ki gyanúsítottként. A vele közölt gyanú szerint 2014. október 1-jén biztonsági főfelügyelőként volt szolgálatba vezényelve, 12 óra 30 percig előállítási feladatokat látott el, majd az előjáró engedélye nélkül 13 óra 36 perc körüli időben a műveleti osztályról eltávozott, szolgálati helyét elhagyta. A gyanúsítás szükségszerű elemeként sor került a felperes „rabosítására.” A felperes a gyanúsítás ellen panasszal élt. Közölte, hogy szolgálati feladatait eligazítás és munkaköri leírás alapján látja el. Emiatt a szolgálati forma miatt a terhére rótt bűncselekmény megvalósítása kizárt. Kifogásolta azt is, hogy több mint 8 hónap telt el a gyanúsításban szereplő esemény óta, ami megnehezíti annak bizonyítását, hogy ekkor pontosan milyen szolgálati feladatot látott el. Hivatkozott arra is, hogy számos olyan feladata van, amely nem kötődik a ... utcai objektumhoz. A cellainformáció kapcsán hivatkozott arra, hogy ezen a napon mobiltelefonját kicserélhette és indítványozta egy másik hívószámú telefon cellainformációinak beszerzését is.

A felperes panaszát a Legfőbb Ügyészség Kiemelt és Katonai Ügyek Főosztálya (LÜKKF) 2015. június 23-án kelt határozatával elutasította. A felperes esetében 2015. július 23-án került sor íratismertetésre, melynek során rögzítették álláspontját, miszerint a gyanú tárgyát képező bűncselekményt a hivatali munkarendre tekintettel nem követhette el.

A Központi Nyomozó Főügyészség 2015. augusztus 14-én a felperessel, valamint három további MO állományba tartozó személlyel szemben a szolgálati kötelezettségszegés vétsége miatt folyamatban lévő nyomozást, mivel a cselekmény nem bűncselekmény, megszüntette. A határozat indokolása szerint a hivatali munkarend kizárja a szolgálatban való kötelezettségszegés elkövetését. A felperes tekintetében megállapította, hogy a jogellenes eltávazása bizonyítást nyert, amely alapján fegyelmi eljárás lefolytatható. A határozatot a gyanúsítottaknak, a feljelentőnek és a II. rendű alperesnek kézbesítették.

A felperes 2015. szeptember 8-án a megszüntető határozat indokolásával szemben panasszal élt. Szeptember 16-án a Központi Nyomozó Főügyészség fegyelmi eljárást kezdeményezett a felperessel szemben a II. rendű alperesnél.

Az LÜKKF 2015. október 7-én kelt határozatával a felperes panaszának részben helyt adott, a nyomozást megszüntető határozatot megváltoztatta akként, hogy abból mellőzte a szolgálati hely engedély nélküli, illetőleg jogellenes elhagyására vonatkozó megállapításokat. A határozatot nem kézbesítették az eredeti határozat címzettjei számára.

A II. rendű alperes a felperessel szemben indított fegyelmi eljárást 2016. január 6-án elévülés miatt megszüntette. Ugyanezen a napon elutasította a felperes sérelemdíj iránti igényét. A felperes személyzeti anyagában az ügyészség által folytatott büntetőeljárás ténye, annak megszüntetése, valamint a fegyelmi eljárás ténye és annak megszüntetése is szerepel.

A felperes kereseti kérelmében a becsület és a jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogai megsértésének megállapítását kérte a vele szemben jogellenesen folytatott büntetőeljárásra tekintettel. Az I. rendű alperes vonatkozásában a gyanúsított kihallgatásra vonatkozó intézkedést, a panasz elutasítását, a megszüntető határozat indokolását megváltoztató fellebbviteli határozat

kézbesítésének hiányát a becsülethez, az elsőfokú megszüntető határozatban személyére vonatkozó megállapítást a jóhírnévhez és a becsület védelméhez fűződő személyiségi joga megsértését előidéző magatartásként határozta meg. A II. rendű alperessel szemben a gyanúsított kihallgatásának fogatosítását a jóhírnév és a becsület, a „rabosítás” és a fegyelmi eljárás megindítását a becsülethez fűződő jog megsértéseként kérte megállapítani. Mindkét alperest kérte a további jogsértéstől való eltiltásra és elégtételadásra kötelezni, továbbá egyetemlegesen kérte az alperesek marasztalását 4.000.000 forint sérelemdíj és ennek 2015. június 3. napjától esedékes kamatai tekintetében. Kérte továbbá, hogy a bíróság kötelezze az I. rendű alperest a másodfokú megszüntető határozat kézbesítésére valamennyi olyan személy részére, akik az elsőfokú határozatot is megkapták. A II. rendű alperest pedig arra, hogy a büntetőeljárás tényét törölje a személyi nyilvántartásból.

Arra hivatkozott, hogy a büntetőeljárás vele szemben jogellenesen folyt, kellő szakismeret és gondosság esetén legkésőbb az elrendelést megelőző parancsnoki nyomozás során meg kellett volna szüntetni azt. Ennek hiányában számos szükségtelen eljárási cselekményt fogatosítottak vele szemben anélkül, hogy az egyik legalapvetőbb kérdést az alannyá válás feltételét tisztázták volna. Erre azért került sor, mert az I. rendű alperes kellő szakmai jártassággal nem rendelkező személyt jelölt ki ügye kivizsgálására, a II. rendű alperes pedig az elvárható gondosságot elmulasztotta. Álláspontja szerint a vele szemben folytatott jogtalan büntetőeljárás előmenetelét, más fegyveres testületbe való elhelyezkedését kilátástalanná tette, megnehezítette. Mint a büntetés-végrehajtási szervezet hivatásos állományú tagját különösen megviselte, hogy alaptalanul állt büntetőeljárás hatálya alatt, vele szemben alaptalan és szükségszerűtlen fegyelmi eljárást kezdeményeztek. Sérelmezte, hogy a személyi nyilvántartási adatok között a büntetőeljárás ténye szerepel, mert ez későbbi jutalmazására, előmenetelére hátrányosan hathat.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték.

Az I. rendű alperes hivatkozott arra, hogy a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (Be.) 6. § (2) és (3) bekezdése, továbbá 164. § (2) bekezdése alapján járt el a nyomozás elrendelése és fogatosítása során. Utalt a 14/2002. (III. 20.) AB határozatban foglaltakra is. Álláspontja szerint a kihallgatás elrendelésekor a megalapozott gyanú fennállt a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján. A tényállás teljes felderítéséhez a felperes kihallgatására is szükség volt, védekezése ismeretében lehetett csak határozni az eljárás megszüntetéséről. Álláspontja szerint az I. rendű alperes a rá vonatkozó anyagi és eljárásjogi jogszabályok keretei között folytatta eljárását. A másodfokú határozat kézbesítésével kapcsolatosan hivatkozott a Be. 195. § (5) bekezdésére. Utalt arra is, hogy a felperes nincs elzárva attól, hogy a határozatot a személyi anyaga teljessége érdekében csatolja, sőt erre vonatkozóan a 21/1997. (VII. 8.) IM rendelet 7. § (2) bekezdése és a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény 220. §-a szerint kötelezettsége is fennáll. A rabosításával kapcsolatosan a bűnügyi nyilvántartási rendszerről, az Európai Unió tagállamainak bíróságai által magyar állampolgárokkal szemben hozott ítéletek nyilvántartásáról, valamint a bűnügyi és rendészeti biometrikus adatok nyilvántartásáról szóló 2009. évi XLVII. törvény 92. § (1) bekezdésére hivatkozott. A követelt sérelemdíjat jogalapjában ésösszegezésében is vitatta. Perköltség igénye nem volt.

A II. rendű alperes arra hivatkozott, hogy katonai vétség miatt a parancsnoki nyomozást a Központi Nyomozó Főügyészség előírásai alapján folytatta. A felperes esetében vezényelt státusz és készenléti státusz szerepelt, fegyverét azon időpont előtt leadta, amíg előállítási feladatot látott el. A Központi Nyomozó Főügyészség 2015. május 20-át követően pedig magához vonta az ügyet, ezután az eljárási cselekményeket kifejezetten utasítással látta el. A felperes eltávozása dokumentumokkal alátámasztott feltételezés volt. A büntetőeljárás megszüntetését követően a fegyelmi eljárás

ugyancsak ügyészi megkeresésre indult. Mivel ezt 2015. december 17-én rendelték el, és 2016. január 5-én már meg is szüntették, a felperes számára valós érdeksérelmet nyilvánvalóan nem okozott. A személyügyi nyilvántartás kapcsán hivatkozott a 38/2014. (XI. 5.) BVOP szakutasításra. A büntetőeljárás tényét egyébként a II. rendű alperes ki sem hirdette a személyi állomány körében. A sérelemdíj tekintetében arra hivatkozott, hogy a felperest tényleges hátrány nem érte, előmenetele továbbra is biztosított, megítélését a megszüntetett büntető és fegyelmi eljárás nem érinti. Kérte, hogy a bíróság kötelezze a felperest a perköltség megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetének részben helyt adott. Megállapította, hogy az I. rendű alperes megsértette a felperes becsület védelmére vonatkozó személyiségi jogát azáltal, hogy gyanúsítottkénti kihallgatását elrendelte, a gyanúsítás elleni panaszát elutasította, figyelemmel arra, hogy a felperest olyan bűncselekmény elkövetésével gyanúsították meg, mely esetében a felperes az alannyá válás feltételével nem rendelkezett. Megállapította továbbá, hogy az I. rendű alperes megsértette a felperes jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy a Központi Nyomozó Főügyészség Budapesti Regionális Osztálya 2015. augusztus 14-én kelt 2.Nyom.2549/2014. számú büntetőeljárást megszüntető határozat indokolásában tényként állította, hogy a felperes szolgálati helyét jogellenesen elhagyta, holott ez kétséget kizáróan nem nyert bizonyítást. Megállapította az elsőfokú bíróság, hogy a II. rendű alperes megsértette a felperes jóhírnév és becsület védelméhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy a felperes gyanúsított kihallgatását úgy fogantatosította, hogy a bűncselekmény alannyá válásának feltételeivel nem rendelkezett. Megállapította, hogy a II. rendű alperes megsértette a felperes emberi méltóságát azzal, hogy annak tűrésére kötelezte, hogy a bűnügyi nyilvántartásba vétel érdekében arcáról fényképfelvételt készítsenek. Megsértette azzal is a felperes becsület védelmére vonatkozó személyiségi jogát, hogy vele szemben jóval az elévülés bekövetkeztét követően indított fegyelmi eljárást.

Az elsőfokú bíróság az alpereseket a további jogsértésektől eltiltotta és arra is kötelezte, hogy magánlevél útján 15 napon belül a felperes felé fejezzék ki a jogellenes eljárásuk miatti sajnálkozásukat.

Kötelezte az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül a LÜKKF 2015. október 7-én kelt KF. 3820/2015/4-I. számú határozatát kézbesítse, ..., ..., és a II. rendű alperes részére. Kötelezte a II. rendű alperest, hogy a felperes személyi anyagából a büntetőeljárás tényét törölje, ezen eljárásokkal kapcsolatban semmilyen további adatot ne szerepeltessen.

Az elsőfokú bíróság egyetemlegesen kötelezte az I. és II. rendű alpereseket, hogy fizessenek meg a felperesnek 15 napon belül 1.000.000 forintot, és ezen összeg után 2015. június 3. napjától a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett valamennyi naptári félév után a félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát.

Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította.

Megállapította, hogy az eljárás során felmerült 360.000 forint eljárási illeték az állam terhén marad.

Elsősorban azt rögzítette, hogy a LÜKKF 2015. június 23-án kelt határozatában foglalt ténymegállapításokat és jogi okfejtéseket a felek nem vitatták, ezért a bíróság azokat ítélezése alapjául elfogadta.

A jogerős megszüntető határozat kimondta, hogy a felperes nem rendelkezett az alannyá válás feltételével a hivatali munkarend miatt. Ezen feltétel fennállását legkésőbb a gyanúsított kihallgatás fogantatosítására vonatkozó utasítást megelőzően a Be. 179. § (1) bekezdésére figyelemmel vizsgálni kellett volna, ennek tisztázásához a felperes gyanúsított kihallgatása nem volt szükséges. A munkaköri leírás a II. rendű alperes előtt hivatalból ismert volt érdektelen tehát, hogy ennek értékelése milyen ok miatt maradt el. Rögzítette azt is, hogy a felelősség azonos módon terheli, a nyomozást fogantatosító II. rendű alperest és a nyomozás szakmai felügyeletét ellátó később azt

magához vonó ügyességet.

Ismertette az elsőfokú bíróság a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:42. §, a 2:45. § (1) és (2) bekezdését, a 2:51. § (3) bekezdését.

Az I. rendű alperessel szemben előterjesztett kereset vonatkozásában megállapítása szerint a felperes becsülete sérült azáltal, hogy az I. rendű alperes gyanúsítottkénti kihallgatását elrendelte, a gyanúsítás elleni panaszát elutasította, amire azért került sor, mert elmulasztotta értékelni az alannya válás feltételét. Ezzel azon vélekedésének és értékítéletének adott hangot, hogy a felperessel szemben a megalapozott gyanú feltételei fennállnak.

A felperes jóhírnevének megsértésére alkalmas az, hogy a büntetőeljárást megszüntető határozat indokolásában tényként állította, hogy a felperes szolgálati helyét jogellenesen elhagyta, miközben ez kétséget kizáróan nem nyert bizonyítást.

Alaptalannak ítélte azonban a felperes keresetét a körben, hogy a nyomozást megszüntető határozat indokolását az I. rendű alperes nem kézbesítette mindazoknak, akik az eredeti határozatról értesültek.

A II. rendű alperessel szemben előterjesztett keresetekkel kapcsolatosan azt rögzítette, hogy a gyanúsított kihallgatás körében a II. rendű alperes az I. rendű alperessel azonos jogsértést követett el.

Ehhez kapcsolódóan továbbá a felperes emberi méltóságát is megsértette a bűnügyi nyilvántartásba vétel érdekében arcáról készült fényképfelvételt készítésével. A becsület megsértésére alkalmas, továbbá az a magatartása, hogy olyan időpontban indított vele szemben fegyelmi eljárást, amikor az elévülés kétséget kizáróan már bekövetkezett, mert ezzel azon véleményének adott hangot, hogy megalapozott az a feltételezés, hogy a szolgálati helyét elhagyta.

Az elsőfokú bíróság a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés b) pontja alapján az alpereseket a további jogsértésektől eltiltotta, a c) pont alapján pedig arra kötelezte őket, hogy magánlevél útján 15 napon belül fejezzék ki sajnálkozásukat a jogellenes eljárások miatt.

A d) pont alapján az elsőfokú bíróság szükségesnek tartotta, hogy az I. rendű alperes értesítse az eredeti határozat címzettjeit a határozat indokolásának megváltoztatásáról.

Az elsőfokú bíróság a személyi anyagban szereplő és a büntetőeljárással kapcsolatos adatok törlésére vonatkozó kérelmet a Ptk. 2:51. § d) pontja körében értelmezte, és a jogsértéstől való eltiltás keretében kötelezte a II. rendű alperest, hogy ezen eljárással összefüggésben adatot nem szerepeltethet. Mindezek a kérelmek indokoltságát abban látta, hogy maga a nyomozást megszüntető jogerős határozat állapította meg, hogy a felperes esetében az alannya válás feltételei eleve nem álltak fenn.

A sérelemdíj körében az elsőfokú bíróság ismertette a Ptk. 2:52. § (1) és (2) bekezdését. Rögzítette, hogy a felperes előmenetele a büntetőeljárást megelőzően példás volt. Mindkét alperes elmulasztotta annak értékelését, hogy a felperes hivatali munkarendben látta el feladatait. Így az alannya válás feltételeivel nem rendelkezhet. Ezen magatartásukból az következik, hogy a felperessel szemben folytatott nyomozás során nem úgy jártak el, ahogy elvárható.

Mérlegelése alapján azt állapította meg, hogy a felperes perbeli időszakban elért havi nettó keresetének négyszerese kellő kompenzációt nyújt az elszenvedett sérelmekre, ezért egyetemlegesen kötelezte az alpereseket 1.000.000 forint sérelemdíj megfizetésére. A kamatok megfizetésére az

alpereseket a Ptk. 6:532. §, valamint 6:48. § (1) és (3) bekezdése alapján kötelezte.

Az elsőfokú bíróság szükségtelennek ítélte a felperes által előterjesztett tanúbizonyítást, ezért azt mellőzte.

Arra tekintettel, hogy a feleknek egymással szemben költségigényük nem volt, arról nem határozott azonban a Pp. 81. § (2) bekezdése alapján az alperesekre terhelte az eljárás során felmerült illetékköltséget azzal, hogy személyes illetékmentességre tekintettel azt az állam viseli.

Az elsőfokú ítélet ellen az alperesek terjesztettek elő fellebbezést.

Az I. rendű alperes kérte, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét az I. rendű alperest marasztaló rendelkezés tekintetében változtassa meg és a keresetet utasítsa el. Másodlagosan a megállapított sérelemdíj összegének megváltoztatását, mérséklését kérte.

Az elsőfokú eljárás során előterjesztett védekezését változatlanul fenntartotta. Nyomatékosan hivatkozott arra, hogy a Be. 164. § (2) bekezdése alapján járt el, amikor a bűncselekmény felderítése érdekében a felperessel szemben is eljárási cselekményeket folytatott. Csak ezen eljárás során alakíthatta ki azon meggyőződését és álláspontját, hogy a szolgálatban köteleességszegés vétsége vonatkozásában a nyomozás megszüntetésének van helye. A katonai vétség miatt indult nyomozást nyomozótiszt végezte, az ügyészség csak 2015. május 20-án vonta azt katonai ügyészi hatáskörbe, a nyomozási cselekményeket továbbra is nyomozótiszt végezte. Gyanúsítottként is ő hallgatta ki. Ezen kihallgatás törvényessége tekintetében hivatkozott a 65/2011. (XII. 30.) BM rendelet 2. pontjára, a 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet 3. pontjára. Ezek alapján megállapíthatóan a felperes beosztására tekintettel a nyomozás elrendelése és gyanúsítottkénti kihallgatása törvényes és jogszerű volt. A felperes csak meggyanúsítását követően terjesztette elő érdemi védekezését, miszerint vitatta, hogy vezényelve lett volna. Az I. rendű alperes a felperes gyanúsítottkénti kihallgatásáig nem volt abban a helyzetben, hogy tudomással bírjon arról, hogy a felperes hivatali munkarendben látta el szolgálatát a kérdéses időben vagy sem. A panasz elutasítására azért került sor, mert a védekezés ellenőrzése az eljáró ügyészség feladata volt. Az ellenőrzést követően annak eredménye alapján került sor a nyomozás megszüntetésére. Hivatkozott arra is, hogy a megalapozott gyanú közlésekor vagy a vádemeléskor a töretlen bírói gyakorlat szerint nem szükséges, hogy a döntéshozó teljes bizonyosság tudatában hozza meg a határozatot, ez csak az ítéletet hozó bíróságtól követelhető meg. A megszüntető határozatban azon tény megállapítás, hogy a felperes szolgálati helyét jogellenesen elhagyta, álláspontja szerint nem jogsértő. E körben a Be. 78. § (3) bekezdése alapján az ügyész a bizonyítékokat szabadon mérlegeli. A LÜKKF a felülvizsgálata során a bizonyítékok értékelése során jutott a felperes által kért és kedvező megállapításra. A felülvizsgálati határozatban tett megállapítás orvosolta a felperes által sérelmezetteket. Fenntartotta, hogy a panaszt elbíráló határozatot a felperes részére az előjárója útján kézbesítették. A határozat rendelkező része nem változott, ezért más személy részére azt kézbesíteni szükségtelen volt. A nyilvántartási adatok vonatkozásában a büntetés-végrehajtási szervezet Szolgálati Szabályzatáról szóló 21/1997. (VII. 8.) IM rendelet 7. § (3) bekezdésére, valamint a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény 220. §-ára hivatkozott.

Kiemelte, hogy az egységes bírói gyakorlat szerint az ügyész tevékenysége önmagában személyiségi jogok megsértésének megállapítására általában nem ad alapot, amennyiben ehhez többlet tényállás nem kapcsolódik. A sérelemdíj vonatkozásában megismételte, hogy egy bűncselekmény vizsgálása érdekében a Be. 164. § (2) bekezdése alapján járt el. A rá vonatkozó anyagi és eljárásjogi szabályokat betartotta, emiatt a felperes becsületét nem sértette meg. A felperes nem bizonyította, hogy az I. rendű alperes magatartása miatt olyan mértékű hátrányt szenvedett, amit 1.000.000 forint sérelemdíj megfizetésével kellene kompenzálni. Eseti döntésre hivatkozva

kifejtette, hogy megbánásra ítélettel senki sem kötelezhető, jogi személy pedig különösen nem. Miután a felperessel szemben az eljárás jogerősen befejeződött a további jogsértéstől való eltiltás sem indokolt.

A II. rendű alperes kérte, hogy a másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék ítéletét változtassa meg, a felperes keresetét, mint megalapozatlant utasítsa el, marasztalja a perköltségben.

Az elsőfokú eljárásban előterjesztett védekezését fenntartotta. Abból azt emelte ki, hogy a büntetőeljárás megindítására feljelentés alapján került sor, a felperes azonban gyanúsítottként az ügyben 2015. június 3-ig nem szerepelt. A nyomozást az ügyészség 2014. december 9-én rendelte el. A II. rendű alperes a nyomozás meghosszabbítása után megkeresésre küldte meg valamennyi műveleti osztályos személyi állományi tag munkaköri leírását. A felperes gyanúsítottkénti kihallgatására ezen dokumentum értékelését követően került sor. A büntetőeljárás tárgyát képező bűncselekmény kapcsán hivatkozott a Btk. 438. §-ára. A gyanúsítás idején hatályos 65/2011. (XII. 30.) BM rendelet 2. pontjára, a 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet 3. pontjára. Hivatkozott arra is, hogy a felperes a gyanúsítottkénti kihallgatása már a nyomozást folytató ügyészség utasítására került sor, amit a II. rendű alperes nem tagadhatott meg. A felperes mindössze két hónap időtartamban állt büntetőeljárás hatálya alatt. A fegyelmi eljárás vele szemben 2015. december 17-én indult 2016. január 5-én már megszüntetése is került. A személyügyi nyilvántartás tekintetében hivatkozott arra is, hogy az nem nyilvános, az abban foglaltakat csak az előjáró ismerheti meg. Ugyanakkor az előjáró a felperes jutalmazásáról, előmenetelét illetően elsősorban személyes tapasztalataira hagyatkozik nem a nyilvántartási adatokra. Azt is előadta, hogy a felperest előjárója korábban sem terjesztette fel jutalomra, ugyanakkor teljesítményértékelését a büntetőeljárást követően is kivételes minősítéssel látta el. A felperes semmilyen igazolható hátrányt nem adott elő. Vitatta a bocsánatkérő levél megküldésére vonatkozó ítéleti döntést is figyelemmel arra, hogy jogszerű eljárási cselekmények miatt nem kötelezhető bocsánatkérésre. A fegyelmi eljárás körében a felperes azt sérelmezte, hogy nem időben indult ellene az eljárás, mert így nem tudta magát tisztázni. Álláspontja szerint a felperesnek szükségtelen volt önmagát tisztázni, mivel bűncselekmény, fegyelmi vétség elkövetése vele szemben megállapításra nem került. A személyi nyilvántartás körében hivatkozott arra, hogy az mind papír alapon, mind számítógépen történik. Álláspontja szerint e körben a bíróság álláspontja minden jogszabályhelyet nélkülöz. Sérelmezte, hogy a jogsértő magatartástól eltiltás körében az ítélet nem elég határozott.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

Álláspontja szerint az I. rendű alperes hivatkozása a BM rendeletre azért irreleváns, mert a terhére rótt bűncselekményt csak kötött szolgálati formában lehet elkövetni. Ezen túlmenően érvelése e körben azért sem helytálló, mert ebben az esetben vele szemben folyó eljárás megszüntetésére nem kerülhetett volna sor.

Vitatta, hogy rendelkezésre álltak volna olyan bizonyítékok, amelyek alapján igazolt az, hogy szolgálati helyét elhagyta. Az erre vonatkozó megállapítás pedig lényeges volt, hiszen annak alapján kezdeményezték vele szemben a fegyelmi eljárás lefolytatását.

A II. rendű alperes fellebbezése tekintetében hivatkozott arra, hogy az I. rendű alperes 2014. december 19-én kereste meg a II. rendű alperest az adott napra vonatkozó dokumentumok beszerzésére, ezzel szemben a II. rendű alperes a cellainformációkat elemezte hónapokon keresztül, a munkaköri leírás beszerzése iránt csak 2015. május 20-án intézkedtek. Ezzel egyidejűleg azonban gyanúsított kihallgatásáról is rendelkeztek.

Vitatta, hogy a II. rendű alperes a nyomozás eljárásjogi akadályáról ne tájékoztathatta volna az I. rendű alperest. Hivatkozott e körben a Be. 165. § (7) és (8) bekezdésére. Ezen lehetőségekkel legkésőbb a gyanúsítás közlésekor élnie kellett volna.

A szolgálati napló adataira utalva vitatta, hogy az adott napon vezényelve volt.

A gyanúsítás és a fegyelmi eljárás időbeli rövidségével kapcsolatosan álláspontja az volt, hogy az nem csökkenti a II. rendű alperes felelősségének súlyát. Azt pedig kifejezetten sérelmezte, hogy a fegyelmi eljárás érdemben nem folyt, mert ennek hiányában a terhére rótt magatartás alól nem tisztázhatta magát.

A sérelemdíj körében hivatkozott arra is, hogy jutalmat azóta sem kapott, tisztí kinevezésre, beosztásra ajánlatot nem kapott.

A nyilvántartás adatai vonatkozásában hivatkozott arra, hogy az elektronikus nyilvántartás nem tartalmazza a büntető eljárás megszüntetésének okát és az eljárás konkrétan nem is beazonosítható.

Kérte annak figyelembe vételét, hogy az eljárás egy katonai büntetőeljárás volt, amelyben a jogszabály az állományparancsnok hatáskörébe utalja az eljárás lefolytatását, aki a körülményekkel a leginkább tisztában kell legyen.

A készenléti szolgálat körében kiemelte, hogy az azt jelenti, hogy olyan állapotban kell legyen, hogy bármikor szolgálatba tudjon állni. Az alperes ezt a készenléti formát tekinti a Btk. vonatkozó tényállásában foglaltaknak, ami nem helytálló.

Az elsőfokú eljárás során indítványozott tanúk kihallgatását az eljárás jelen szakaszában már nem tartotta indokoltnak.

Az alperesek fellebbezése alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a szükséges mértékben felderítette, az alkalmazandó jogszabályok körét helytállóan állapította meg, levont következtetéseivel, így döntésével azonban a másodfokú bíróság nem értett egyet.

Az elsőfokú bíróság következtetéseit kizárólag a nyomozás megszüntetésére vonatkozó határozat, valamint az e körben született másodfokú döntés tartalmából vonta le. A felperesi kereset azonban ezen leegyszerűsítő megközelítés alapján nem ítélt meg.

Az alperesek nyomozási tevékenységük során közhatalmukat gyakorolták, amelyre vonatkozó eljárási szabályok betartották, e körben kifogást a felperes sem terjesztett elő, igényét nem a Ptk. 6:548.§ és 6:549. § alapította. A felperes által hivatkozott becsülethez és jóhírnévhez fűződő jog még nem szenved sérelmet a közigazgatási eljárás során pusztán annak eredményeként, hogy a közhatalmat gyakorló szerv - vele alkalmazotti vagy szolgálati viszonyban álló személy - téves döntést hoz, ami egyes eljárási cselekményben vagy határozatban testesül meg.

A perbeli esetben arra kellett tekintettel lenni, hogy az alperesek olyan jogalkalmazói tevékenységet végeztek, amelynek első szakaszát a tényleges tényállás felderítése képezte. A nyomozás ugyanis azt a célt szolgálja, hogy azokat a ténybeli alapokat feltárja, amelyek alapján a valószínűség szintjén eldönthető, hogy valamilyen, a Btk.-ban meghatározott tényállás bekövetkezett-e. A perbeli esetben személyiségi jogsértés abban az esetben következik be, amennyiben a rendelkezésre álló tények alapján kizárt bármely bűncselekmény vagy fegyelmi vétség bekövetkezett, vagy a felperes olyan tevékenységet egyáltalán nem végzett, ami a törvényi tényállás megvalósítását eredményezhetné. A rendelkezésre álló adatok alapján azonban egyik eset sem következett be az alábbiak miatt.

Helytállóan hivatkoztak az alperesek arra, hogy ... 2014. november 11-én tett, szolgálati idővel való csalásra vonatkozó bejelentése, és a december 11-én történt meghallgatása alapján, amikor is a 2014. október 1-jén készült hangfelvételt bemutatta, a nyomozás elrendelése - amelyre 2014. december 19-én került sor - a Be. 164. § alapján szükséges volt. Csak ezen eljárás keretében volt

lehetséges ugyanis annak megállapítása, történt-e a bejelentés szerinti cselekmény, a II. rendű alperessel szolgálati viszonyban álló személyek követték-e el a azokat. A (2) bekezdés szerint ugyanis a nyomozás során fel kell deríteni a bűncselekményt, az elkövető személyét, fel kell kutatni és biztosítani kell a bizonyítási eszközöket. A tényállást oly mértékben kell felderíteni, hogy a vádló dönthesse arról, vádat emel-e. Formalizált eljárás nélküli vizsgálódás pedig a megfelelő garanciákat nem tudja nyújtani, és ez alkotmányos aggályokat vethet fel.

A vádló kompetenciájába tartozik, hogy a nyomozás eredményeképpen adott bűncselekmény felderítése során szerzett adatok alapján, ténylegesen mely bűncselekmény törvényi tényállásának megvalósulását látja igazoltnak, vagy éppen cáfoltnak.

A nyomozati cselekmények önmagukban nem tekinthetők személyhez fűződő jogot sértőnek, még akkor sem, ha a felperes azok sorrendiségét szakszerűtlennek tartja.

Ha bűncselekmény elkövetésének gyanúja merül fel, a nyomozóhatóságnak fel kell derítenie a büntetőjogi felelősségre vonás szempontjából lényeges körülményeket, annak érdekében, hogy megfelelő tényállást állíthasson fel és abból következtetéseket vonhasson le bűncselekmény vagy bűncselekmények elkövetésére, vagy ennek hiányára. Ezen tevékenysége során figyelemmel kell lennie az esetleges mentő körülményekre is.

Éppen ezért - a felperesi állásponttal szemben - nincs kiemelkedő jelentősége annak, hogy a nyomozó hatóság elsődlegesen nem a munkaköri leírást szerezte be, hanem egyéb körülményeket tisztázott. Ennek során a bűncselekménnyel esetleg érintett személyek mozgását ellenőrizte 2014. október 1. napjára vonatkozóan, kihallgatta felettesüket arra vonatkozóan, hogy ténylegesen milyen feladatokat láttak el, az aznapi tényleges munkavégzésükre vonatkozó okiratokat ellenőrizte. Ezen adatok alapján pedig nem alap nélkül következtethetett arra, hogy többek között a felperes is előjárói engedély és felhatalmazás nélkül hagyta el szolgálati helyét.

... 2015. január 21-én történt kihallgatása során azt mondta el, hogy 2014. október 1-jén a ... utcai objektumban tartózkodott 13 és 16 óra között, ekkor ott senkivel sem találkozott. ..., a műveleti osztály vezetője ugyanezen a napon történt kihallgatása során tett vallomása szerint nem emlékezett olyanra, hogy ezen a napon valaki engedélyt kért volna tőle arra, hogy hamarabb távozzon a szolgálati helyéről, de ha ilyen lett volna akkor annak írásos nyoma kell legyen. A 2014. október 1. napjára vonatkozó napi szolgálat szervezési napló bejegyzése szerint a felperes ezen a napon 7.30.-16.00 óra időben BFFE szolgálati helyen szolgálatba vezényelt volt, és KFFE jelzésű szolgálati helyen készenlétet is adott. A be- és kilépés nyilvántartását elősegítő kártyaolvasó berendezést sem kilépéskor, sem belépéskor - többekhez hasonlóan - nem használta. Ezt követően került sor a munkaköri leírás beszerzésére vonatkozó utasítás kiadására, 2015. május 20. napján. A 2015. június 1-jén kelt feljegyzés alapján 2014. október 1-jén a szolgálati napló szerint 13 és 16 óra között előállítási feladatot hajtott végre, de az előállítások nyilvántartása, a cellainformációk és a fegyverzeti anyag kiadása- visszavétele nyilvántartás ezt cáfolták. Telefonja ugyanis ebben az időszakban előállítással nem érintett területeken volt, fegyverzeti anyagát 13 óra 8 perckor leadta.

Mindezen cselekmények szükségesek voltak ahhoz, hogy azon releváns tények feltárára kerüljenek, amelyek alapján megállapítható, hogy valamely büntetőjogi tényállás megvalósulhat-e, azaz a megalapozott gyanú fennállhat-e.

A felperes gyanúsítottkénti kihallgatásának elrendelésére 2015. május 20-án, munkaköri leírásának beszerzésére vonatkozó intézkedéssel egyidejűleg került sor.

A 2015. június 3-án tartott gyanúsítottkénti kihallgatása során a felperes panasszal élt arra hivatkozva, hogy a terhére rótt bűncselekményt nem lehet elkövetni olyan formában, amelyre munkaköri leírása vonatkozik, vitatta, hogy napi szolgálati feladatait vezénylés formájában látná el. Kihallgatása során azt sérelmezte, hogy nem korábban hallgatták ki, mert így nem emlékszik 2014. október 1. napján kellett-e szolgálatot teljesítenie. Előadta, hogy szolgálati feladatai nem kötik teljes munkaidőben a ... utcai objektumhoz, de szolgálati helyét csak előjárói engedéllyel hagyta el bármikor is. A cellainformációk esetében arra hivatkozott, elképzelhető, hogy a telefonja lemerült, ezért élettársával telefont cserélt, a szolgálati napló bejegyzéseinek valóságtartalmát nem vitatta. A hangfelvétel bizonyíték jellegét sérelmezte, mert az bűncselekmény útján jött létre.

Ilyen körülmények között panaszának elutasítása sem sérti sem jóhírnevét, sem becsületét, mert pusztán a munkaköri leírás alapján bűncselekmény elkövetését egyértelműen nem lehetett kizárni, figyelemmel arra, hogy annak alapján láthatott el olyan feladatot, amely a gyanúsításban megnevezett bűncselekmény alanyává tehetette. Ennek tisztázása további nyomozási cselekményeket tett szükségessé. Emiatt került sor a felperes által megadott, élettársával elcserélt hívószámú telefon cellainformációinak beszerzésére 2015. június 5-én, majd június 17-én, július 3-án és 9-én is. A szolgáltatótól végül is 2015. július 13-án érkezett válasz szerint, a telefon 2014. október 1-jén 14 óra 53 perc utáni időben a ... utcában, a ... utcában, az ... utcában és a ... utcában volt.

... a 2015. június 25-én, folytatólagos kihallgatása során azt adta elő, hogy az MO dolgozóit 2014. október 1. napján őrszolgálatba vezényelték. A munkájuk jellege olyan volt, hogy az szerinte őrszolgálatnak minősül.

A II. rendű alperes 2015. július 21-én tájékoztatta az I. rendű alperest, hogy az MO dolgozói készenléti szolgálata ténylegesen milyen feladatot jelent.

Mindezen bizonyítékok értékelését követően hozhatta csak meg az I. rendű alperes a nyomozást megszüntető határozatot.

A fentiek alapján a felperes jóhírnevét sértő állítás egyik alperes esetében sem történt. Hangsúlyozza a másodfokú bíróság, hogy a nyomozás során történő tényállításokat nem önmagukban kell értékelni, a nyomozás eredménytelensége önmagában az annak során elhangzottakat, leírtakat nem teszi jogsértővé. Egyik alperes terhére sem róható egyéb olyan többletcselekmény, amely akár önmagában, akár összességében a felperes személyhez fűződő jogait sértette. A Ptk. 2:45. § (1) bekezdés alapján a becsület megsértését jelenti különösen a más személy társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására alkalmas, kifejezőmódjában indokolatlanul bántó véleménynyilvánítás. Önmagában tehát egy negatív értékítélet sem tekinthető becsület sértőnek, amennyiben az kifejezés módjában a társadalmi közfelfogás szerint elfogadható jellegű. Arra pedig a felperes sem hivatkozott, hogy az alperesek bármely cselekménye ez okból sértene a becsületét.

A felperes „rabosítása” során, a róla készült fényképfelvétel sem tekinthető a Ptk. 2:42. § (2) bekezdésébe ütközőnek. Erre ugyanis az alperesek jogszerű eljárása során, az eljárási törvények betartásával került sor. Annak körülményei tekintetében a felperes sem hivatkozott kirívó és indokolatlanul megalázó eseményekre. E körben egyébként az eljárás során tiltakozásának sem adott hangot.

Részben a fentiekben részletezett bizonyítékok alapján nem találta alaposnak a másodfokú bíróság a felperes keresetét a fegyelmi eljárás elrendelésével kapcsolatosan sem. Az ugyanis, hogy a

rendelkezésre álló bizonyítékokat a különböző fokú jogalkalmazók hogyan értékelik olyan elemző tevékenység, amelyben történő tévedés nem tekinthető a felperest érintő valótlan tényállításnak, így nem minősül a Ptk. 2:45. § (2) bekezdésben foglalt jóhírnév megsértésének. Olyan véleményeket sem értékelhet, ami mindenféle ténybeli alapot nélkülöz, kifejezésmódjában indokolatlanul bántó.

Ezen túlmenően önmagában abból, hogy nyomozást megszüntető határozat ellen benyújtott felperesi panasz alapján a KF.3820/2015/4-I. számú határozat az indokolásból mellőzte a szolgálati hely engedély nélküli elhagyására vonatkozó megállapítást a fegyelmi eljárás megindítása, annak eredményére is tekintettel nem eredményezi a felperes jóhírnevének megsértését. Az eljárásban történtek nem kerültek nyilvánosságra, ezért a felperes társadalmi megítélését nem befolyásolja hátrányosan az eljárás, amelynek eredményeképpen elmarasztalására nem kerül sor. A személyi anyagban szereplő eljárások ténye sem érintheti látványosan a felperest, mert az eljárások számára kedvező eredménnyel zárultak, ez pedig a későbbiek során negatív értékelést nem kaphat.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság a felperes keresetét jogalapjában nem találta megalapozottnak, ezért az elsőfokú ítéletet a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta és a felperes keresetét teljes egészében elutasította, a jogkövetkezmények tekintetében a részletes indokolást mellőzte.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú ítélet a KF.3820/2015/4-I, 2015. október 7-én kelt határozattal kapcsolatosan, az elégtétel adás körében a felperes keresetének a rendelkező rész szerint helyt adott, az indokolás 8. oldalán a 8. bekezdés azonban annak elutasítását tartalmazza, majd a 9. oldal 3. bekezdés az annak történő helyt adás indokait részletezi. Ez a körülmény azonban az ítélet Pp. 252. § (2) bekezdés szerinti hatályon kívül helyezést nem indokolja, figyelemmel a másodfokú bíróság elutasító döntésére is.

Az alperesek fellebbezése eredményre vezetett, ezért a felperes a Pp. 239. § utaló szabálya alapján alkalmazandó Pp. 78. § alapján köteles az alpereseknek a perrel kapcsolatosan felmerült első- és másodfokú perköltségét megfizetni. E körben észlelte a másodfokú bíróság, hogy az I. rendű alperes valóban nem tartott igényt perköltségre, a II. rendű alperes azonban igen, ezért a Pp. 67. § (2) bekezdésre figyelemmel, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja, (5) bekezdése alapján megállapított együttes első- és másodfokú perköltség megfizetésére kötelezte a felperest a II. rendű alperes részére.

A le nem rótt kereseti és fellebbezési illeték viseléséről a felperes személyes költségmentességére tekintettel a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. § alapján határozott.

, 2018. április 11.

. Kisbán Tamás s. k.
a tanács elnöke

dr. Kovaliczky Ágota s. k.
előadó bíró

dr. Istenes Attila s. k.
bíró

